

## Dansk Kvinderaad

holdt Møde Fredag den 26. April. Frk. Randi Berg optoges som Enkelt-medlem. Formanden oplæste Brev fra Fru Ada Frederiksen, hvori hun udtrykker sin Tak for at være blevet udnævnt til udenlandsk Medlem af Kvinderaadet. Formanden meddelte dernæst, at der var kommet Opfordring til D. K. R. om at lade afholde offentligt Møde om Fredssagen den 18. Maj, Aarsdagen for Konferencen i Haag. Da Kvinderaadet imidlertid netop har afholdt et offentligt Møde om Voldgiftssagen, mentes der ikke, det i Aar vilde kunde lade sig gøre at holde et offentligt Møde saa snart efter; derimod bestemtes det at sammenkalde selve Kvinderaadet den 18. Maj i Stedet for senere i Maanedens, og det vedtoges at sende følgende Hilsen til de Møder, der den Dag afholdes af Kvinder (til Dels Kvinderaad) i andre Lande: »Dansk Kvinderaad, som holder Møde 18. Maj, sender sin Hilsen til de mange Kvinder Verden over, som den Dag er forsamlede, og ønsker Held og Fremgang for Fredens Sag.« Denne Hilsen sendtes gennem Madame Salenka. Det vedtoges ogsaa at sende en Hilsen til det internationale Fredsbureau i Bern, der ogsaa holder Møde den Dag, gennem dets Præsident, Hr. Fredrik Bajer.

Derefter aflagde Fru Norrie Beretning om Centralbureauets Virksomhed i det forløbne Aar. Af denne fremgaar, at Centralbureauet har skaffet en Del Oplysninger fra Udlandet; af disse kan særlig fremhæves om Beskyttelseslovgivning for Kvinder, skaffede væsentlig fra England, dels til »Kvinden og Samfundet«, dels til Dansk Kvindesamfunds Fabriksløvsudvalg. Desuden har Bureauet besvaret en Del Spørgsmaal om danske Forhold, der fra forskellige Steder i Udlandet er blevne stillede til det, f. Eks. om Pensionsforhold for Lærere og Sygeplejersker, om Uddannelse for Sygeplejersker, Jordemødre og kvindelige Læger, om Anvendelse af uddannede Sygeplejersker paa militære Hospitaler; den sidste Forespørgsel kom fra Amerika, hvor indtil den seneste Tid kun Mænd har været anvendte til militær Sygepleje. Fru Norrie opfordrede til at støtte Centralbureauet bl. a. ved at sende det Oplysninger af enhver Art, ved at udbrede Kendskabet til det og benytte det, naar man ønsker Oplysninger til et eller andet Øjemed.

Formanden takkede paa Kvinderaadets Vegne Fru Norrie for hendes store ulønnede Arbejde for Centralbureauet, og Forsamlingen sluttede sig dertil ved at rejse sig.

Derefter drøftedes nogle Forslag i Mrs. Sewall's Memorandum angaaende det internationale Kvinderaad. Det vedtoges, ikke at slutte sig til et Forslag fra det amerikanske Kvinderaad om at forøge Antallet af stemmeberettigede delegerede for hvert af de nationale Raad ved I. C. W.'s femaarlige Møder, men i Stedet at foreslaa, at hvert Land foruden sine 3 stemmeberettigede delegerede, skulde have Lov til at sende indtil 6 Repræsentanter, der var berettigede til

at tage Del i Forhandlingerne, men uden Stemmeret.

Til sidst forhandlede et Forslag fra D. K. R.'s »Børneudvalg« med Fru Nørhøj som Ordfører; et Forslag, der til Efteraaret igen vil blive drøftet, naar de enkelte Foreninger har taget Stilling til det, men som ikke ønskes offentlig omtalt paa dette Tidspunkt. Til denne Forhandling var indbudt flere Damer udenfor Kvinderaadet, der er sagkyndige paa dette Omraade.

## Fra Tjenestepigeforeningen.

Fru Redaktør!

I det jeg tillader mig at meddele Dem, at Tjenestepigernes Fest i Koncertpalæet den 14. April indbragte ca. 1500 Kr. i det Hele, hvoraf efter foreløbig Opgørelse de 1100 ere rent Overskud, undlader jeg ikke samtidig at bringe saavel Pressen som enhver, der har bidraget til dette smukke Resultat, Komiteens Tak.

Med Højagtelse  
Marie Christensen.

## Københavns Forskoleseminarium.

Det var naturligt nok, at de tre hidtil bestaaende Forskoleseminarier — foruden Statens i Vejle, de to private i Silkeborg og Varde — blev jydsk, da Afstandene derovre gør Hjelpekoler særlig nødvendige. Men den nye Skolelov af 1899 har forandret Forholdene saaledes, at man ogsaa paa Øerne har Brug for Forskoler. Ikke blot har den begrænset Børnetallet i Landsbyskolens Klasser betydeligt, den har ogsaa indført Anskueselsundervisning som Fag i Skolen og i det mindste i Principet anerkendt kvindeligt Haandarbejde som saadant. Hermed er ogsaa Lærere indtog i Landsbyskolen givet. Og at vi bør have et Midtpunkt for Smaaskolens Metodik ogsaa paa Øerne, er kun rimeligt, særlig med Henblik paa de Fordringer, der nu om Stunder stilles til, at Undervisningen skal afpasses efter de mindre Børns Behov.

At dette vil blive gjort ved det nye Seminarium, der nu oprettes i København under Navn af »Københavns Forskoleseminarium«, kan man formentlig stole paa, blandt andet fordi en af Bestyrerne er Frk. Kirstine Frederiksen, der har været banebrydende for Anskueselsundervisningen her hjemme og ved sine Studier af den amerikanske Smaaskole- og Seminarieundervisning maa antages at have erhvervet sig et mere end almindeligt frisk Syn paa den foreliggende Opgave.

Undervisningen vil i øvrigt blive ledet væsentligt efter samme Plan som Statseminariet i Vejle. Dette er ogsaa en Betingelse for Statsanerkendelsen, hvorved et Afgangsbevis fra det nye Forskoleseminarium i København faar samme Betydning

som et fra Statseminariet i Vejle, og hvorved dets Elever faar samme Adgang til Statsstipendier som Eleverne i de 3 jydsk Forskoleseminarier.

Hovedvægten vil blive lagt paa Undervisningen i Pædagogik, baa den teoretiske, særlig Barnepsykologi og Undervisningsmetodik, og den praktiske, der vil blive dreven i den til Seminariet knyttede Øvelsesskole. Ved Siden deraf vil der blive undervist i de almindelige Skolefag med særlig Fremdragen og Gennemgang af saadant Stof, som egner sig for mindre Børn, saavel som i Sang, Tegning og Lersløjf.

Undervisningen vil begynde i Midten af August og slutte i næste Aars Juli med Aflæggelse af den af Staten anordnede praktiske Prøve for Forskolelærerinder og under Medvirken af en af Ministeriet beskikket Censor.

Efter afsluttet Undervisning gives der fra Seminariets Side Eleverne et Vidnesbyrd om deres Modenhed til at undervise Smaabørn.

## Advarsel til vore Kontordamer.

I flere udenlandske Blade kan man i denne Tid læse følgende Beretning fra Amerika:

Herovre er unge Piger og gifte Kvinder i stort Antal blevne anvendte som Sekretærer og Stenografer i offentlige og private Kontorer; ogsaa i kommunale Institutioner og i Statsdepartementer.

Overalt, hedder det, ønskes nu disse udbyttede med mandlige Funktionærer, (specielt nævnes et Jernbaneselskab, *Northern Pacific Railway*, samt Chicagos Borgmester og Regeringen i Washington) ja, enkelte Steder skal man endog tænke paa at pensionere de allerede ansatte for snarest at faa Mænd i deres Sted.

Grunden, hedder det, er overalt den samme: Mænd udfører Arbejdet med større Præcision, Punktlighed og Udholdenhed end Kvinder. Disse er tilbøjelige til at tilsidesætte de Fordringer, der stilles til underordnede i deres Stilling, og vil tillige gerne tiltvinge sig Forrettigheder. Desuden er de sjældent villige til at arbejde efter Kontortidens Slutning, naar saadant en Gang imellem kan være fornødent.

En højere Embedsmand i Krigsministeriet — ogsaa der har Kvinder Ansættelse — klager over, at Damerne sløser Tiden bort: »Naar de skal gaa til Middag, bruger de en halv Time til at sætte Hatten paa, og naar de kommer tilbage, har de alle umulige Ting for, før de kan begynde deres Arbejde.«

Hvor megen Overdrivelse og Tendens der nu er i ovenstaaende, er jo umuligt at vide; men allerede den Ting, at sligt faar Lov at gaa sin Runde i Bladene og til at benyttes som Agitationsmiddel mod Kvindansættelse — hvad jeg har set det blive — er i og for sig ikke heldigt.

Alene af Hensyn til Konkurrencen ser mange Mænd skævt til Kvinders Ansættelse paa Steder, hvor de selv tidligere har været eneraadende.

Hensigten med disse Linier er da simpelthen den, at hænsthille ovenstaaende til danske Kontordamers Overvejelse, og faa dem til alvorligt at spørge sig selv, om nogen af dem giver skellig Grund til Klager, som de her fremførte; og hvis saa skulde være, da i Tide hos sig selv fremkalde den rette Æresfølelse, for at ikke Kvinder, ved egen Skyld, for sig selv og mange uskyldige Medsøstre skal forspilde de Fordele, der hidtil er vundne.

Mange Vidnesbyrd, baade ude og hjemmefra, gaar ud paa det stik modsatte af, hvad den amerikanske Korrespondent har at melde. Nogle Chefer, med hvem jeg lejlighedsvis har talt, kan ikke noksø rose de kvindelige Funktionærer for Dygtighed og Paalidelighed, ja foretrækker endog deres Arbejde for de mandlige. Men — det kan ikke nytte at skjule det — enkelte har ogsaa anket over Snakkesalighed og ment, at de derfor i al Fald ikke vilde have for stærk Tilgang. Paa Indvendingen om, at ogsaa mandlige Funktionærer passiarede, har Svaret lydt: Ja, men det bliver dog hurtigere forbi.

Ja, dette som sagt kun til Selvprøvelse for rette Vedkommende; Selvtugt er som bekendt altid at foretrække for Tugtelse udefra, og det kan ikke nægtes, at ogsaa hos os er der adskillige, der ser skævt til Kvindansættelser, saa vi skulde nødtig selv »give Krog til deres Hat.«

I Sagens Interesse sendes denne lille Opsats *samtidigt* til de mig bekendte Kvindeblade, af hvilke to næppe har den samme Læsekreds: *Kvinden og Samfundet*, *Husmoderens Blad*, *Damernes Blad* og *Kvindernes Blad*.\*)

Skulde noget Dagblad ville gøre et Kvindeblad den sjældne, og i dette Tilfælde noget tvivlsomme Ære at citere Dele af nærværende Artikel, da er det at haabe, at man vil være saa ærlig udtrykkelig at fremhæve, at det er Kvinders alvorlige Advarsel til Kvinder og altsaa en Sag, der i Grunden bør blive mellem dem selv.

H. Th.

\*) Nævnte efter Anciennitet.

## Den som kysser Pigerne —

Af Helene von Bøhlau.

(Fortsat.)

Hvor vred saa end den værdige, lille Frue var, og det med fuld Ret, saa syntes hun dog om Haven med de mange leende Mennesker og de mange Grøntsager, med Æbletræerne og de modne Kirsebær og de mange andre Bær.

Og alle sammen var de i det bedste Humør; den arme Hr. Tiburtius maatte ligefrem løbe Spidsrod-

det store Offer, hun bragte, da hun opgav en indbringende, anset Stilling for at vie sig til en upopulær Sag, uden Penge, uden Vished om heldigt Udfald, men med Kærlighed til Gud og Menneskeheden i Hjertet. Men hvad, jeg beder Dem tage under Overvejelse, er dette: Hvad gav hende det store Herredømme over Menneskene, saa stort, som vi vist næppe vil komme til at se nogen anden udøve det? Hvad var det, der gjorde, at alle, der kom i hendes Nærhed, følte, at de havde fundet en Ven, at deres Interesser, deres Liv, deres Arbejde, deres Fremskridt, deres Udvikling var det, der laa hende paa Sinde? Jeg tror, at det fremfor alt var hendes dybe Tro paa Menneskeheden. Hun saa, som ingen anden, det guddommelige i Menneskeheden, og i det mørkeste, smudsigste Menneskeliv saa hun den Guddomsgnist, som ingen anden kunde faa Øje paa. Ikke at hun vilde tro paa Folk, men hun troede paa dem. Hun havde en Fornemmelse af det bedste i dem, og om ogsaa denne Fornemmelse muligvis lod hende

forhøje det gode og formindske det onde, saa undlod den aldrig, i det mindste i Øjeblikket, i vedkommende Sjæl at fremkalde et virkeligt Ønske om at naa op til det, som hun troede, den var. Jeg har atter og atter set hende sammen med Folk, som man, flygtig bedømt, maatte kalde smaalige, sløve og verdslige, og paa faa Øjeblikke var det, som om de havde faaet Syn paa noget, de maaske ikke havde haft Øjet opladt for før; ikke var denne Virkning frembragt ved noget, hun havde sagt, ved en eller anden slaaende Bemærkning, hun havde ladet falde, men det var, som om der ind i en mørk Stue var bleven bragt et Lys, der havde oplyst det, der havde været der hele Tiden, men som ikke var bleven bemærket. Der var hos hende en fuldkommen Tillid til, at de vilde forstaa det bedste, at de ikke kunde undlade at se det, at deres Bevæggrunde var de samme som hendes, at de ogsaa havde Blikket rettet opad og ikke nedad, fremad og ikke tilbage. Derfor aabnede der sig Vidder for dem, som de endnu

aldrig havde skuet ind i; de var for et Øjeblik kommen indenfor det himmelske Kongeriges Love.

Og saa forstod hun den vidunderlige Kunst at rose. Jeg har hørt hende dables for at rose for meget, men jeg mener, det var et guddommeligt Instinkt, der lod hende forstaa, at det menneskelige Hjerte er langt mere tilbøjeligt til Undervurdering af sig selv end til virkelig Stoltthed, at de mest pralende Folk stolttheden i Grunden er mest usikre paa sig selv, at de ligesom stiller deres Varer til Skue i Vinduet, fordi de føler, at der intet er bagved. Og Frances Willard vidste, at Ros er ydmygende, og at naar Folk hørte hende tale om, at de var i Stand til at gøre eller fuldføre et eller andet, saa ønskede de at svare til de høje Tanker, hun nærede om dem, og i ni af ti Tilfælde vover jeg at sige, at hendes Ros var den bedste Kur for vedkommende Sjæl.

Men maaske var Frances Willards Magt til at tilgive det Karaktertræk, der bragte hende Kristi Forbillede nærmest. Jeg kender ingen,

der mere skarpt end hun følte Utaknemmelighedens Bitterhed, Hjerteveen ved en Fornærmelse eller et fjendtligt Stik. Jeg har ofte set hendes Læbe skælve og hendes Haand ryste, medens hun læste et Brev, og været Vidne til, hvor dybt menneskelig Smerte og Skuffelse trængte ind i hendes Sjæl; og dog, efter et Øjeblik Kamp, kunde hun se op og sige: »Jeg længes efter at føle mig rede til at kysse hende paa Panden; og naar jeg ved, jeg kan, saa vil jeg ogsaa være i Stand til at handle.« Hun maatte naa til fuld Tilgivelse, finde det rette Forhold mellem sig selv og den, der havde fornærmet hende, før hun i Sandhed kunde bringe sin Gave paa Guds Alter; og Gang efter Gang ved jeg, hun har udfundet et lille Fif, ved hvilket hun kunde sige eller skrive det Ord eller gøre den Handling, der kunde faa den, der havde saaret hende, til at føle, som om intet var hændet. Det var det mest fuldkomne Eksempel paa en af Kærlighedens Lov ledet og behersket Adfærd. Dog handlede hun ikke ud fra et ophøjet Stade,